

WSOY

Musse & Helium

SEIKKAILU
LINDRIZIASSA

MUSSEN JA HELIUMIN SEURASSA
VIHTYY KOKO PERHE!
**BEST-
SELLER**
Yli miljoona
myytyä kirjaa

CAMILLA BRINCK

OMISTETTU

Rakkaalle kissallemme Skruttille, Siggen pikkusiskolle, joka putosi neljännessä kerroksesta maahan mutta jäi silti henkiin – ja joka on nyt lonkkaleikkauksen ja kuntoutuksen jälkeen taas täysissä voimissaan. Olemme onnellisia siitä, että olet yhä osa elämäämme.

Ruotsinkielinen alkuteos

Musse & Helium: Äventyret i Lindrizia

Teksti ja kuvitus © Lindrizia AB

Teksti: Camilla Brinck, 2019

Julkaistu Lindrizia AB:n luvalla.

Etu- ja takakannen kuvitus: Shen Fei

Kuvitukset sivuilla 14, 25, 28, 36, 38, 42, 47, 54, 65, 67, 68, 72, 78, 91, 97, 107, 112, 116, 121, 133, 138, 141, 146, 149, 152, 161, 169, 176, 179, 183, 187, 190, 203, 207 Shen Fei

Kuvitukset sivuilla 19, 33, 51, 57, 61, 62, 80, 82, 85, 95, 104, 118, 128, 130, 135, 165, 193, 199 sekä etu- ja takalehdet Ted Ottosson

Kuvitus sivulla 22 Shen Fei ja Ted Ottosson

FoE Jan Jäger

Suomenkielinen laitos © Kati Valli ja WSOY 2022

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-48807-2

Painettu EU:ssa

Musse & Helium

**OSA 3:
SEIKKAILU LINDRIZIASSA**

CAMILLA BRINCK

SUOMENTANUT KATI VALLI

Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki

Kyllä vain, on jälleen aika heittäytyä seikkailuun yhdessä Mussen ja Heliumin kanssa. Tämän kirjan kirjoittaminen on ollut hurjan hauskaa. Sarjan tässä osassa tapahtuu nimittäin ihan uskomattoman paljon kaikkea jännää! Voit siis valmistautua kerrassaan huikeaan reissuun.

Ja kuten näet, olen taas värjännyt tukkani... tällä kertaa siitä tuli pinkki. En voinut vastustaa kiusausta. Minun on tosin pakko myöntää yksi juttu... Valitsin värin, joka lähtee pesussa pois, koska voinhan vaikka tulla katunpäälle ja halutakin hetken päästä siniset hiukset. Silloin homman voi korjata helposti =)

En pidättele sinua enää kauempaa, vaan päästän sinut lukemaan kirjaa. Kiitos siitä, että olet mukana Mussen ja Heliumin matkalla. Kuten olen jo aiemminkin sanonut, se merkitsee paljon niin heille kuin minullekin.

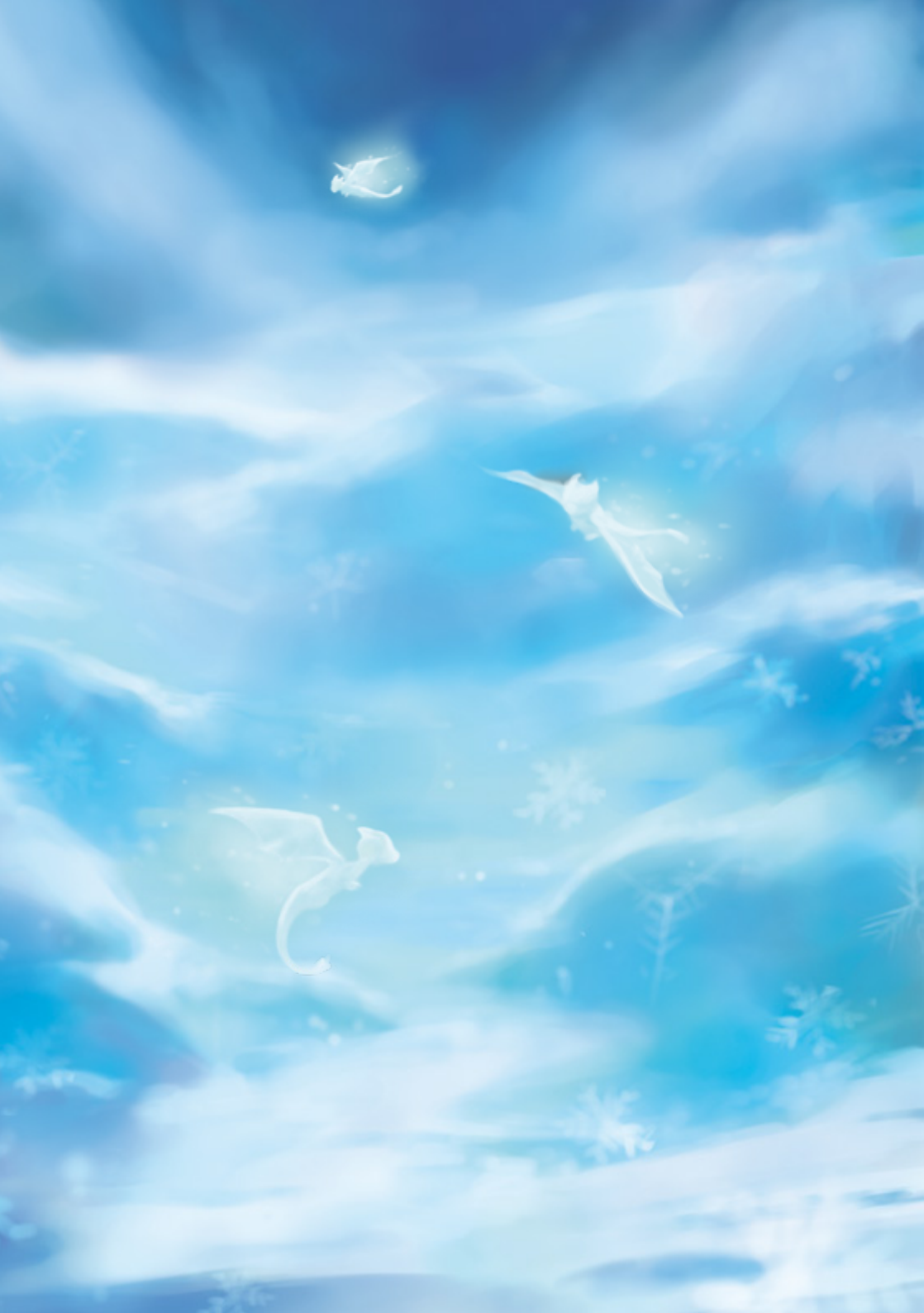
Hauskoja lukuhetkiä!
Halauksin Camilla

SISÄLLYS:

Puukaveri	13
Peili lumessa	31
Galaha tulee!	45
Kuivattua kalaa ja jäälinna	59
Näkymättömät tarjoilijat	77
Suunnitelmat muuttuvat	89
Murkkuja pöksyissä	103
Maagiset muskelit	111
Juhlat Kristallialissa	127
Valhe paljastuu	145
Ei kovin mukavia otuksia	159
Positiivista ajattelua	173
Jalohaukku ja Rups-Rups	185
Taikajauhe	197

PUUKAVERI

Kun Musse ja Helium olivat jättäneet ystävänsä Mönnin valtakunnanrajalle, he jatkoivat taivallustaan syvemmälle Lindriziaan, vaikka eivät varsinaisesti tienneetkään, minne olivat matkalla. He seurasivat äitinsä ja isänsä hajujälkeä lumisessa maisemassa. Lumi natisi heidän jalkojensa alla ja kaikki auringot paistoivat kauniin erivärisinä. Oli kuitenkin kylmä. Hyytävä kylmä. Nyt Musse ja Helium olivatkin hurjan kiitollisia lämpimistä vaatteistaan, jotka Korppikotriina-täti oli Hugo Härjäniskan nahasta ommellut. Ilman niitä he eivät varmaan olisi pysyneet hengissä kovinkaan pitkään. Pakkasesta huolimatta Mussen korvia oli alkanut kuumottaa siinä määrin, että hän oli jo laskenut takkinsa hupun alas. Asiaan saattoi tosin vaikuttaa pikkuisen myös se, että hän pelkäsi otsakiehkuransa painuvan rumasti lyttyyn.

Helium katseli ympärilleen ja totesi, ettei hän tien-
nytkään, että yhdessä paikassa voisi olla näin hirmuisen
paljon lunta.

Musse tuijotti valkoisia nietoksia ja vuoria silmät suu-
rina ja myönsi ajatelleensa ihan samaa. Sitten hän hytisi
hieman ja sanoi:

– Täällä on niin kylmä, että kuononi lähtee kohta irti
ja putoaa pois.

Hän nosti tassunsa varovasti kasvojensa eteen kokeil-
lakseen, oliko hänen kuononsa vielä paikallaan. Helium
näki, miten kauhu välähti velipojan katseessa.

– Voi Luoja, Musse hengähti ja seisahtui niille sijoilleen. – Kuononi on lähtenyt irti!

Helium alkoi nauraa.

– Eikä ole, Musse. Miten kuonosi olisi voinut lähteä irti?

– EN TUNNE MITÄÄN, KUN KOSKETAN KUONOANI! OLETKO VARMA, ETTEI SE OLE PUDONNUT?

– Olen, koska miltä se nyt näyttäisi, jos kuonosi olisi pudonnut?

– Kummalliselta, tosi kummalliselta. Näyttäisin ihan hassulta!

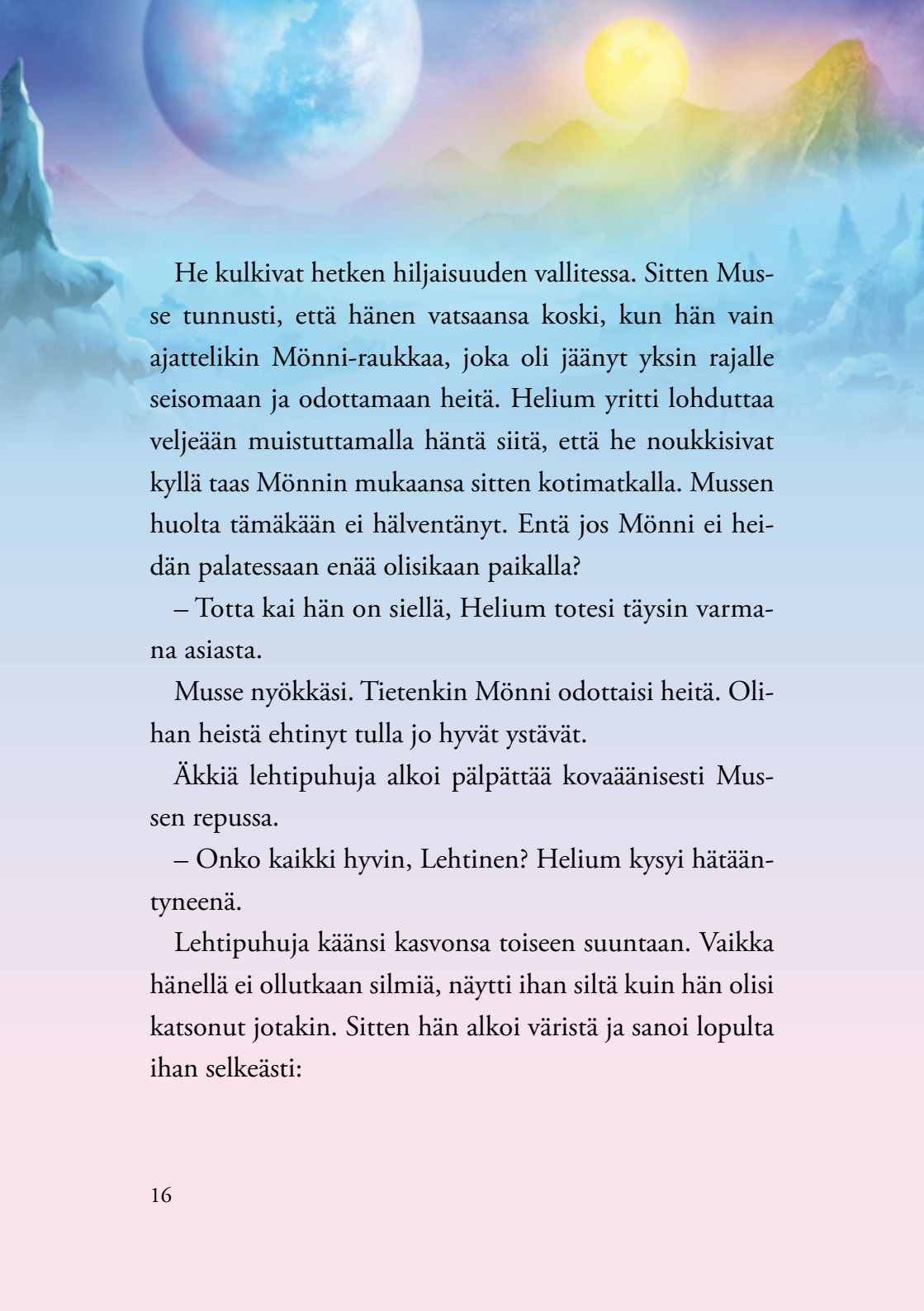
Musse tunnusteli kuonoaan vielä kerran ja huokaisi siten helpotuksesta.

– Huh, hyvä, nyt minä tunnen sen, hän sanoi. Hän toisti sen monta kertaa ikään kuin vakuutellakseen asianlaitaa itselleen.

Helium yritti parhaansa mukaan saada Mussen ajattelemaan jotakin muuta.

– Mietipä, miten kylmältä lumi tuntuisi tassujen alla, ellei meillä olisi näitä ihania saappaita, hän sanoi.

– Niinpä, en varmasti olisi kävellyt metriäkään ilman näitä, Musse vastasi heti.

He kulkivat hetken hiljaisuuden vallitessa. Sitten Musse tunnusti, että hänen vatsaansa koski, kun hän vain ajattelikin Mönni-raukkaa, joka oli jäänyt yksin rajalle seisomaan ja odottamaan heitä. Helium yritti lohduttaa veljeään muistuttamalla häntä siitä, että he noukkisivat kyllä taas Mönnin mukaansa sitten kotimatalla. Mussen huolta tämäkään ei hälventänyt. Entä jos Mönni ei heidän palatessaan enää olisikaan paikalla?

– Totta kai hän on siellä, Helium totesi täysin varmana asiasta.

Musse nyökkäsi. Tietenkin Mönni odottaisi heitä. Olihan heistä ehtinyt tulla jo hyvät ystävät.

Äkkiä lehtipuhuja alkoi pälpättää kovaäänisesti Mussen repussa.

– Onko kaikki hyvin, Lehtinen? Helium kysyi hätäntyneenä.

Lehtipuhuja käänsi kasvonsa toiseen suuntaan. Vaikka hänellä ei ollutkaan silmiä, näytti ihan siltä kuin hän olisi katsonut jotakin. Sitten hän alkoi väristä ja sanoi lopulta ihan selkeästi:

– Puukaveri.

Musse ja Helium eivät olleet uskoa korviaan. Saattoiko se tosiaan olla totta? Oliko täällä Lindriziassakin taikapuita?

– Lehtipuhuja, et kai nyt vain yritä narrata meitä? Musse kysyi epäluuloisesti.

Lehtipuhuja kuitenkin jatkoi värisemistä ja toisteli yhä sanaa ”puukaveri”.

– Ei hän taida narrata, Helium totesi tomerasti ja katsoi Mussea, joka oli alkanut juosta pientä ympyrää.

– Mutta miten ihmeessä me löydämme sen taikapuun? hermoileva Musse kysyi. – Täällähän on ihan hirveästi puita.

Helium selitti, että Mussen piti vain kulkea puun luota toisen luo ja pidellä lehtipuhujaa eri lehtiä vasten. Lehtipuhuja kertoisi kyllä, kun pääsisi kosketuksiin oikean puun ja lehden kanssa.

– Taa-Tahan kertoi siitä meille, etkö muista? Helium kysyi ja katsoi veljeään, joka oli viimein lopettanut juoksentelunsa.

– Joo, ehkä muistankin, nyt kun sanot, Musse sanoi ja tasasi samalla hengitystään. – Onneksi minulla on sinut,

siskoseni. Sinä kun tunnut muistavan kaiken, mitä kuulet. Sinulla taitaa olla oikea norsun muisti. Elefantit eivät ilmeisesti unohda mitään.

– Tuo täytyy varmaan ottaa kohteliaisuutena, Helium sanoi ja hymyili.

Musse katsoi ympärilleen ja totesi, että Lindriziassa puiden lehdet näyttivät uhmaavan talvea. Ne eivät olleet vielääkään pudonneet maahan. Tällaista ei ikinä tapahtuisi Ihmismaailmassa, hän ajatteli. Siellähän puut pudottavat lehtensä jo syksyllä.

Hän otti repun selästään ja nosti varovasti esiin lehtipuhujan, joka hölötti kuin viimeistä päivää.

– Nyt pitää keskittyä, Lehtinen, Musse sanoi ja lähti erään omasta mielestään lupaavan näköisen puun luo.

Hän yritti uudestaan ja uudestaan, mutta lehtipuhuja ei reagoinut yhteenkään puuhun.

Musse huohotti. Paksussa hangessa kävely oli raskasta, ja monet niistä lehdistä, joita vasten hän tahtoi lehtipuhujaa kokeilla, olivat melko korkealla. Hänen käsivartensa alkoivat jo tuntua keitetyltä spagetilta, mutta silti hän jatkoi sitkeästi lehtipuhujan kuljettamista puulta toiselle.

– Sinun täytyy pidellä häntä lähempänä lehtiä, Helium huusi kärsimättömänä.

– Helppohan sinun on sanoa, Musse karjui takaisin.

Kun hän oli vielä kymmenisen kertaa vetänyt vesipe-
rän, hän oli valmis luovuttamaan.

– Kokeile tuon ison kiven vieressä seisovaa jättiläispuu-
ta, Helium ehdotti silloin.

Musse päätti tehdä niin kuin Helium oli neuvonut, sis-
ko kun oli hyvin usein oikeassa. Hän lähti kohti puuta,

jonka oksat roikkuivat maassa asti niin, että rungon ympärille muodostui eräänlainen maja. Kun hän oli päässyt puun luo, lehtipuhuja lakkasi värisemästä. Pian sen jälkeen lehti lausui kauan kaivatut sanat:

– Oikea puukaveri.

– Haa! Kuulitkos tuon? Musse kysyi tohkeissaan.

– Kuulin. Mutta mitä nyt pitää tehdä? Helium kysyi.

Ennen kuin Musse ehti vastata, lehtipuhujasta alkoi kuulua tuttu ääni.

– Yksi, kaksi... kuuluuko... Kuuntelen.

– Ooh! Se on Taa-Ta! hiiret huudahtivat yhteen ääneen. – Kyllä, tänne kuuluu hyvin... Kuulimme, mitä sanoit, Taa-Ta!

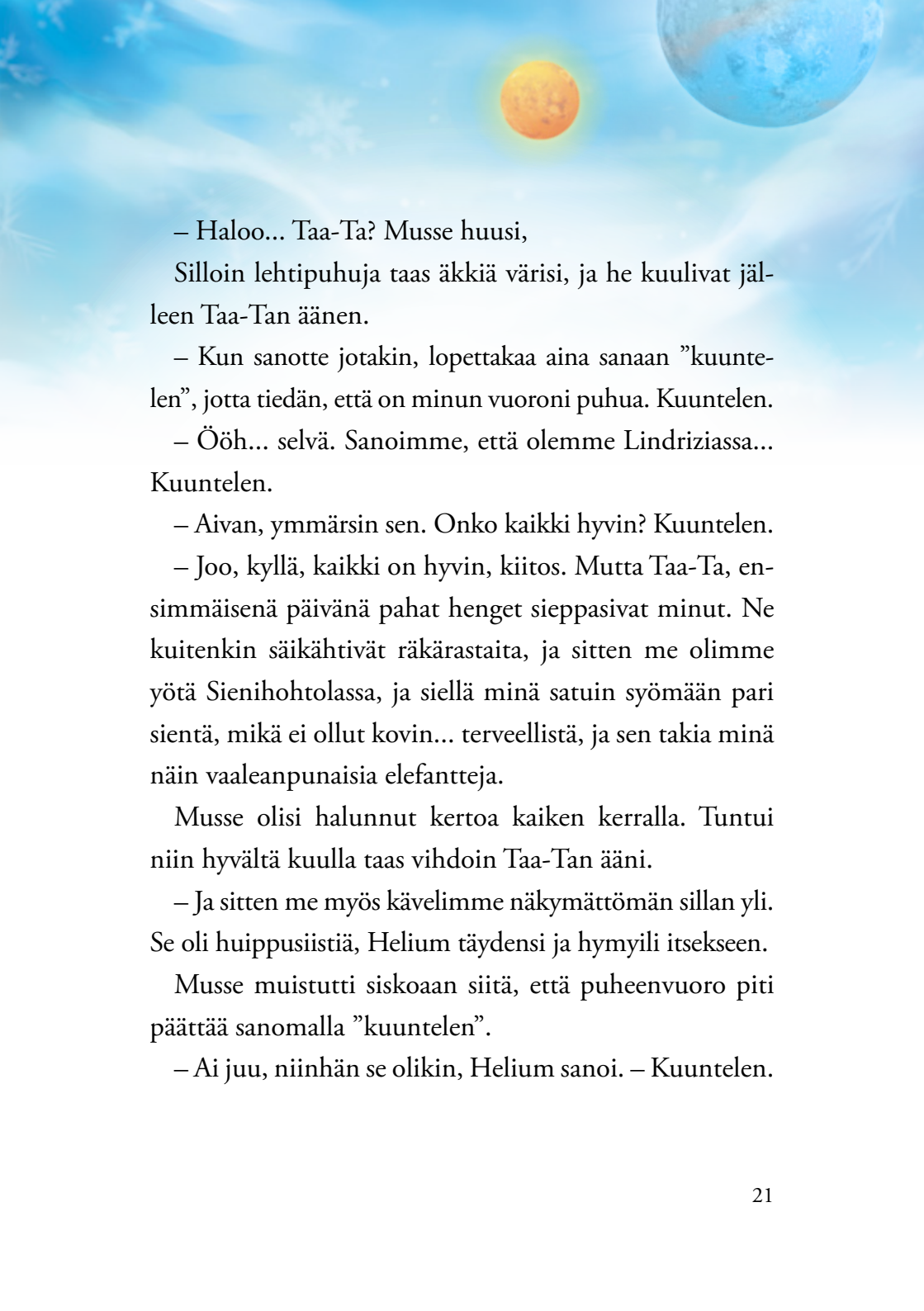
– Hei, Helium, hei, Musse. Nyt minäkin kuulen teidät... Kuuntelen.

– Taa-Ta, me olemme Lindriziassa, Musse sanoi ja jäi innokkaana odottamaan vastausta.

Mutta silloin tulikin ihan hiljaista. Linja kohisi vähän, mutta Taa-Tan ääntä ei enää kuulunut.

– Voi ei, mitä nyt tapahtui? Helium huolestui. – Katkesiko yhteys?

Hiljaisuus tuntui sietämättömän pitkältä.

– Haloo... Taa-Ta? Musse huusi,
Silloin lehtipuhuja taas äkkiä värisi, ja he kuulivat jälle
leen Taa-Tan äänen.

– Kun sanotte jotakin, lopettakaa aina sanaan ”kuunte-
len”, jotta tiedän, että on minun vuoroni puhua. Kuuntelen.

– Ööh... selvä. Sanoimme, että olemme Lindriziassa...
Kuuntelen.

– Aivan, ymmärsin sen. Onko kaikki hyvin? Kuuntelen.

– Joo, kyllä, kaikki on hyvin, kiitos. Mutta Taa-Ta, en-
simmäisenä päivänä pahat henget sieppasivat minut. Ne
kuitenkin säikähtivät räkärastaita, ja sitten me olimme
yötä Sienihohtolassa, ja siellä minä satuin syömään pari
sientä, mikä ei ollut kovin... terveellistä, ja sen takia minä
näin vaaleanpunaisia elefantteja.

Musse olisi halunnut kertoa kaiken kerralla. Tuntui
niin hyvältä kuulla taas vihdoin Taa-Tan ääni.

– Ja sitten me myös kävelimme näkymättömän sillan yli.
Se oli huippusiistiä, Helium täydensi ja hymyili itsekseen.

Musse muistutti siskoaan siitä, että puheenvuoro piti
päättää sanomalla ”kuuntelen”.

– Ai juu, niinhän se olikin, Helium sanoi. – Kuuntelen.

Taa-Ta sanoi olevansa varsin vaikuttunut siitä, että hiiret olivat jo ehtineet kokea niin paljon kaikkea jännittävää ja vaarallistakin, mutta selvinneet kuitenkin ehjin nahoin. Sitten hän kertoi, että hänen tietokoneensa oli kadottanut yhteyden Seurakerttuun joksikin aikaa. Siksi hän tahtoi nyt tietää, olivatko he olleet Lindriziassa jo kauankin. Helium ilmoitti, että he olivat vasta saapuneet sinne. Kun Musse valitti siitä, miten kylmä Lindriziassa oli, Helium sanoi, että Taa-Tan täytyi välittää Korppikotriina-tädille heidän kiitoksensa lämpimistä vaatteista. Taa-Ta sanoi, että tati seisoi hänen vieressään, mutta ei valitettavasti tällä kertaa ehtisi jutella hiirisisarusten kanssa. Aikaa ei nimittäin ollut hukattavaksi asti.

– Nyt teidän täytyy kuunnella tarkasti. Onko selvä? Kuuntelen.

– Joo, joo, selvä on, Musse ja Helium vastasivat kuin yhdestä suusta. – Kuuntelen.

He kuulivat, että Taa-Tan ääni muuttui vakavaksi.

Taa-Ta kertoi, että nyt kun he olivat tulleet Lindriziaan, isän ja äidin jäljet johdattaisivat heidät luultavasti suuren järven rantaan. Siellä heidän pitäisi kääntyä oikealle ja

seurata rannassa kulkevaa polkua aina siihen asti kunnes edessä olisi iso vuori.

– Teidän täytyy siis toimia näin riippumatta siitä, johtavatko vanhempienne jäljet sinne vai eivät. Ison vuoren takana on Frahin jäälinna. Vietätte ensi yön siellä. Kuuntelen.

– Hyvä on, mutta tietääkö prinsessa Frah, että olemme tulossa? Musse kysyi. – Kuuntelen.

– Frah on tietoinen siitä, olen puhunut hänen kanssaan. Kuuntelen.

Se oli hyvä kuulla, molemmat hiiret ajattelivat. Sitten Musse kysyi, miksei Taa-Ta ollut kertonut heille, että Eläinten valtakunta oli niin satumainen paikka. Miksei hän ollut sanonut, että Eläinten valtakunnassa voisi tapahtua ihan mitä tahansa?

Taa-Ta selitti, että kaikki eivät suinkaan edes huomanneet Eläinten valtakunnan maagisuutta, eikä hän voinut etukäteen olla varma siitä, olivatko Musse ja Helium satuneet saamaan tuon lahjan.

– Mutta nyt tiedän, että teillä totta tosiaan on kyky havaita taikaa. Onnittelut! hän jatkoi tyytyväisenä. – Kuuntelen.

– Niinpä, kaikki täällä on ihan uskomatonta, Helium nauroi. – Oletko sinä koskaan kävellyt taikasillan yli, Taa-Ta? Tai tavannut sienimaahisia? Kuuntelen.

– Jo vain, olen kyllä ylittänyt sen sillan monta kertaa. Ja sienimaahiset ovat olleet ystäviäni yli neljäsataa vuotta, joten tunnen heidät hyvin. Kuuntelen.

– NELJÄSATAA VUOTTA? Miten vanha sinä oikein olet? Musse kysyi järkyttyneenä. – Kuuntelen.

Taa-Ta vastasi, ettei hänen ikänsä ollut mitenkään olenainen asia, mutta että nyt heidän pitäisi höristää pikku hiirenkorviaan ennen kuin keskustelu olisi ohi.

– Asiani koskee lumihirviö Galahaa. Hän tietää, että olette Lindriziassa. – Kuuntelen.

Musse ei pitänyt vähääkään siitä, että Taa-Ta kertoi heille huonoja uutisia juuri nyt, kun tunnelma oli muuten niin mukava.

– Musse, te kaksi olette lähteneet hengenvaaralliseen seikkailuun, joten keskeytän varmasti vastakin leppoiset keskustelut jakaakseni teille tärkeää tietoa aina, kun se on tarpeen. Onko asia ymmärretty? Kuuntelen.

Musse tunsu, miten hänen häntänsä painui koipien väliin. Sitten hän vahvasti kuuluvalla äänellä, että oli kyllä ymmärtänyt sen, mitä Taa-Ta oli juuri sanonut. Mutta mitä heidän siis pitäisi seuraavaksi tehdä? Musse yritti parhaansa mukaan kuulostaa positiiviselta.

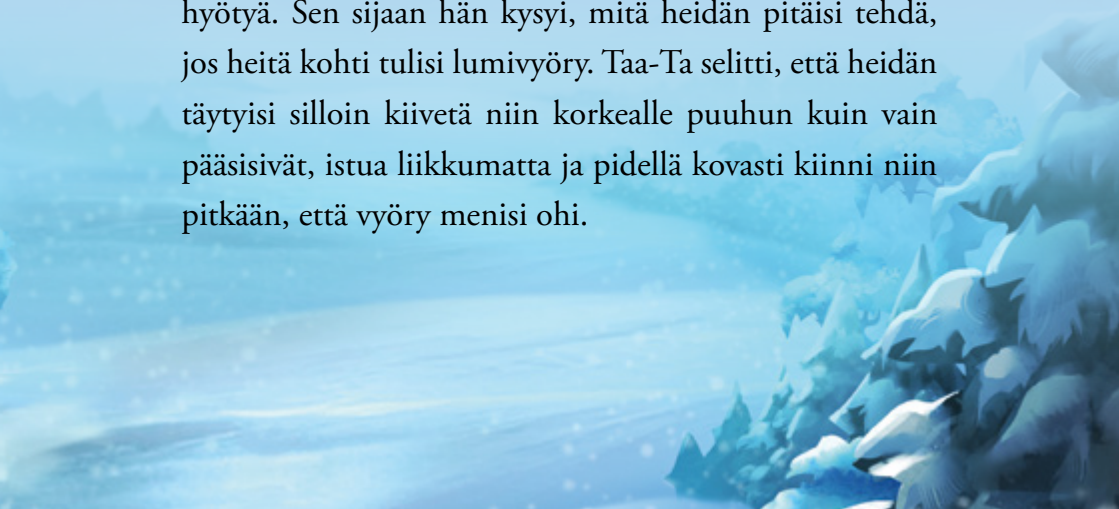
Taa-Ta selitti, että heidän täytyisi koko ajan tarkkailla sitä, miten lumi heidän ympärillään liikkui. Jos se alkaisi vavahdella, heidän pitäisi olla varuillaan. Silloin Galaha saattaisi nimittäin olla lähestymässä heitä. Yleensä ohi jymistelee ensin lumivyöry, ja sen jälkeen lumihirviö äkkiä ilmestyy jostakin. Helium tarttui Mussen tassuun. Taa-Tan puheet kuulostivat tosi pelottavilta.

Sitten Helium kysyi, mikä se sellainen lumivyöry oikein oli. Taa-Ta kuvaili sitä hirvittävän suureksi määräksi lunta, joka liikkuu nopeasti kuin ukkospilvi. Hän painotti, että sellaisen lumimassan alle ei missään nimessä kannattaisi päätyä, sillä se hautaa kaiken alleen vain muutamassa sekunnissa.

Musse ei ollut uskoa korviaan.

– Ohhoh, no kiitos vain tästä, Taa-Ta! Kiva juttu... ihan mahtava! hän tuhahti tuohtuneena. – Kuuntelen.

Helium ymmärsi, ettei tuohtumisesta nyt olisi mitään hyötyä. Sen sijaan hän kysyi, mitä heidän pitäisi tehdä, jos heitä kohti tulisi lumivyöry. Taa-Ta selitti, että heidän täytyisi silloin kiivetä niin korkealle puuhun kuin vain pääsisivät, istua liikkumatta ja pidellä kovasti kiinni niin pitkään, että vyöry menisi ohi.

LÄHDE PIENTEN SUURTEN SANKAREIDEN MATKAAN!

Pelottomat pikku hiiret Musse ja Helium jatkavat huimaa seikkailuaan Lindrizian talvisessa taikamaailmassa. Kylmyyttä ja kammottavaa lumihirviö Galahaa uhmaten hiirisisarukset lähestyvät prinsessa Frahin linnaa. Matkalla apu on tarpeen, ja se saapuu yllättävältä taholta!

Vanhempiaan ja kultajuustoa etsivät Musse ja Helium tapaavat jälleen mitä ihmeellisempiä olentoja, muun muassa lentäviä koiria ja kolmipäisen kirahvin.

Seikkailu Lindriziassa on kolmas osa viisiosaisessa seikkailu-sarjassa täynnä lämminhenkistä jännitystä, huumoria ja fantasiaa. Sarjan aiemmat osat ovat *Salaperäinen kolo* ja *Kultajuuston jäljillä*. Camilla Brinckin lastenromaanit on suunnattu 4–10-vuotiaille, ja sarja on ollut valtava menestys Ruotsissa.

”Meidän mielestä kirjassa parasta on kiehtova tarina, suloiset hiirihahmot ja upea kuvitus. Kirjassa on hauskoja yksityiskohtia, jotka viihdyttävät vähän isompaakin lukijaa.”

Hilla Stenlund, @hillasblog

”Vau, miten lumoava kirja! Sekä tarina että kuvitus ovat Disney-tasoa. Musse & Helium ovat tehneet vaikutuksen koko perheeseen.”

Madelene Eriksson Rajala

